

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALABRÒ, ROSSELLA

Butonul G / Rossella Calabrò ; trad. din lb. italiană de Alina Sichițiu. -

Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3146-6

I. Sichițiu, Alina (trad.)

821.131.1

Rossella
CALABRÒ

Butonul G

Traducere din limba italiană de
Alina Sichițiu*Il tasto G*

Rossella Calabrò

Copyright © 2013 Sperling & Kupfer Editori S.p.A.

Published by arrangement with Grandi e Associati Literay Agency

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul

este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Editura Paralela 45

Mi-a plăcut întotdeauna stilul British, cu discuțiile liniștite și *fair-play*-ul, ca și eleganța aceea în conversații, când, cu o mică replică sarcastică, dar fulminantă, ucizi mai abilitat decât o pulverizare Raid.

Mi-am petrecut o viață ca să dobândesc controlul asupra reacțiilor mele, sub semnul civilizației și, din nou, al eleganței. Detest lipsa de stil, nu mă simt în largul meu în preajma celor care strigă, nu îmi plac scenele.

Dar, dar, dar... eu după numele de familie sunt, într-adevăr, Veridică, și cincizeci la sută din sângele meu e napolitan. Așa că din când în când prin vene îmi curge magma Vezuviului și pierd tot *à plomb*-ul dat de cele cincizeci de procente nordice din mine și cultivat cu atâta grijă și mulți *kartoffeln*.

Azi-dimineață stăteam cu legitimul meu soț și savuram o cafea într-un bar milanez. Cafeaua, aș vrea să adaug, pentru o informare completă, era lipsită de atât de nociva cofeină, așadar sistemul meu nervos nu era deloc nervos. În sfârșit, eram liniștită ca o rățușcă pe un mic lac de munte.

La un moment dat, *mac* și *supermac*, s-a profilat la orizont o femeie necunoscută, de vreo patruzeci de ani, prea blondă și prea bronzată și prea slabă și cu un trup prea lucrat la sală, și pe deasupra

Libris.ro

și prea purtătoare a unui măturoid înfipț în fese pentru ca eu să simt empatie față de ea. Pe lângă toate astea, era prost îmbrăcată, în sensul în care își afișa caracterele genitale secundare într-un fel destul de vulgar, și oricum era push-up-ată la greu.

A trecut prin fața mesei noastre, într-un tic-tac de tocuri absorbit de asfaltul încins, și la fel de arzătoare i-a aruncat o privire încărcată de hormoni soțului meu.

Și ce naiba, mi-am spus. Dar, fiind o rățușcă care respectă legea tăcerii, mi-am spus-o doar în gând.

Doamna, mișcându-și șoldurile de parcă ar fi trebuit să închidă cu lovituri de cur sertare imaginare așezate din abundență în dreapta și în stânga ei, a dat colțul și a dispărut din câmpul nostru vizual.

Soțul meu a râs amuzat, desigur mulțumit, dar nu a dat mare însemnătate acestui episod. (El e încrucișat cu vulpe siberiană, așa că știe cum să țină în frâu partea mea întunecată și Veridică).

Dar, vai, soartă cinică și trișoare, după nici cinci minute, doamna a reapărut în cadru, trecând iar prin fața mesei noastre și refăcând același joc din urmă cu câteva minute.

A dat din șolduri, țoc-țoc pe tocuri, a mișcat sertare, la fel și mădulare, a aruncat o privire, și puțin a lipsit să-i întindă soțului meu părțile ei intime pe o tipsie de argint, îngăimând: „Gustă.“

Dar ce naiba tot vrea târfa asta, m-am întrebat, la fel de tăcută, fără furie și foarte Rățușcă, în sfârșit, tot în sinea mea.

Și pe urmă, transformarea.

Tenul mi s-a întunecat în diferite tonuri, coafura mi s-a înfoiat, mi-a răsărit un tatuaj în formă de Alfasud pe biceps și, la strigătul interior: „Țineți-mă, țineți-mă“, am apostrofat-o pe Doamna Gustă cu o cadență de bas napolitan: „Hei, tu! Ai nevoie de ceva? Ei? Ei? Ce e, mm? Hai, treci încoace!“

Ea, speriată, și-a băgat coada de mătură între picioare și a dispărut schelălăind.

Soțul meu, foarte stânjenit, nu mai știa unde să se ascundă, chiar dacă râdea pe sub mustățile pe care și le lasă să crească ocazional pentru a se arăta prețios în fața mea. În timpul acesta eram ocupată să țin sub control atât tahicardia, cât și râsul ce era gata să mă răvășească mai ceva decât eventualul infarct.

Pentru că, trebuie să recunosc, când napolinitatea mea se revarsă, chiar îmi sunt simpatică. Nu mă aprob, să fie clar, dar mi-aș petrece un weekend întreg cu mine.

Și la naiba cu rățuștile tăcute, micile lacuri de munte și tot arsenalul ăla plicticos.

Trebuie să recunosc că și eu, care m-am format în cele mai bune școli ale Codului Bunelor Maniere, care am mâncat *bon ton* la prânz și la cină, care am învățat să-mi înnod singur cablurile de la frageda vârstă de doi ani, prezint trăsături incontrolabile în stil Vera Veridica. De exemplu, când ascensorul pentru mărfuri de la scara B se dă mare cu îngrijitoarea lui, eu mă încălzesc, mă supraîncălzesc și scot scânteii mai ceva ca focurile de artificii în noaptea de Anul Nou. În sfârșit, scot scânteii. Dar pe urmă înveterata atitudine self-control are întâietate și, bombănind doar un discret „La naiba cu ascensorul pentru mărfuri“, mă remontează.

Asta nu înseamnă că doamna Veridica și cu mine nu avem înseminate afinități electice. În sfârșit, ea este una dintre chiriașele mele preferate, deși un ascensor venerabil nu ar trebui să-și dezvăluie preferințele. Însă cum profesia mea cere doar un monoton sus-jos (și nu vorbesc de atingeri carnale delicioase, ci de urcări și coborâri mecanice între etaje), eu pe Vera nu o las niciodată să urce pe scări. În timp ce, cu alte câteva, mărturisesc că îmi îngădui câteva mici tachinări inocente și câte o intruziune productivă. Cu singurul scop, pe cuvânt de onoare, de a le simplifica viața și de a o pune pe a mea puțin în mișcare.

BENEDETTA LIPICIOASA

Iubirea e pentru mine asemenea unui vas prețios. Când primești o lovitură și crapă, trebuie să aplici peste crăpături un strat transparent de lipici, ușor-ușor, cu o pensulă, și apoi să îl lipești cu grijă. Iar dacă se face țândări, căci se poate întâmpla și asta, atunci trebuie să aduni cioburile cu răbdare și o stăruință nesfârșită, să vezi care se potrivește cu care, să aplici lipici pe marginile lor poroase, să apeși cu putere și să aștepti să se lipească.

Dar lipiciul, în problemele iubirii, nu se găsește la supermarket. Trebuie produs pe cont propriu. Iar eu am rețeta. Însă lista mea de ingrediente este secretă. Altfel, dacă toate femeile s-ar apuca să lipească, s-ar ajunge în punctul în care nu ar mai exista bărbați liberi. Adică vase sparte, în caz că cineva e mai greoi în a desluși metaforele.

El: Ciobi-Ciob, un bărbat de un metru nouăzeci, umeri largi și nițică burtă, căci îi cam place să mănânce. Ochi negri de lup, păr scurt, creț și des ca părul pubian. Fie-mi iertată comparația.

Eu: Benedetta Lipicioasa, dar asta deja se știe. Oricum, iată-mă, sunt o rotunjoară micuță de nici un metru șaizeci, divorțată, cu o fiică de patru ani pe care o cheamă Petula. (O năzdrăvană care nu stă o clipă locului, drăguța de ea).

Pe Ciobi-Ciob l-am cunoscut pe plajă. De fapt, Petula a fost cea care mi l-a prezentat: el o ajuta cu un castel de nisip care nu voia să

stea în picioare. Continua să se sfărâme și să se prăbușească într-un fel jalnic. Petula plângea la o mie de decibeli. Ciobi, cu o răbdare infinită, s-a așezat lângă ea, privindu-mă ca și cum mi-ar fi cerut voie, și i-a explicat cum că, pentru a face nisipul-cărămidă, este nevoie de măsura potrivită de apă.

În sfârșit, castelul a ținut, dar virtutea mea, mai puțin. În aceeași seară, în timp ce Petula dormea, Ciobi-Ciob s-a prezentat cu un turn mare de adăugat la castel, numai pentru mine. Fie-mi iertate căldurile.

Ne-am îndrăgostit, a fost o vară splendidă și toridă.

Odată întorși în oraș, vasul a primit întâia lovitură și i s-a desprins o toartă: Ciobi-Ciob era cu o altă femeie și nu-mi spusese. Dar eu, când mi-a spus, am luat lipiciul și i-am zis: „Ciobi, ești un prost, dar nu-ți face griji, îți dau tot timpul de care ai nevoie ca să înțelegi dacă o vrei pe ea sau pe mine. Între timp, ca să înțelegi bine, hai să ne vedem. Și te rog, turnul.“

În sfârșit, ne-am văzut, am înălțat turnuri nebunește, iar Ciobi a părut să uite de tipă.

Mânerul lipit se ținea de minune.

Pe urmă, o altă crăpătură a vasului. Mi-a spus că avea nevoie de spațiul lui, că se simțea sufocat. Că avea nevoie de o pauză. Daaa, o pauză ca să se vadă cu tipa, desigur. La care eu am luat pensula, am amestecat bine, bine lipiciul și am început să întind o minciună nevinovată: „Uite, Ciobi, dragule, nu este nicio problemă. Dacă ai nevoie de spațiul tău, poți să ți-l iei liniștit. De altfel, și eu am nevoie de spațiul meu, închipuiește-ți că am vrut chiar eu să-ți vorbesc despre asta. Doar că mi-ai luat-o tu înainte. (Hm, hm, hm.)

În sfârșit, am continuat să fim împreună, chiar dacă la început ne-am văzut mai puțin, ca să lăsăm loc spațiilor lui (nenorocite). Ale mele nu existau, cu o copilă de patru ani.

Luna trecută, o lovitură de ciocan peste gura vasului, una tare de tot.

„Știi, Benedetta, de fapt, ca să fiu sincer, mie îmi plac femeile înalte și slabe. Țin la tine, firește, dar uite, nu ești chiar genul meu.“

OK, Ciobi-Ciob îmi spunea că sunt una dintre alea pe lângă care treci mai departe și nu vrei să le păstrezi. Vorbele lui m-au rănit teribil. Să nu te potrivești intelectual, dar nici trupește cu bărbatul tău este prea mult. Dar să lași vasul să se spargă este mult prea mult. Așa că și de data asta m-am înarmat cu lichid adeziv și am întins cu pensula la greu. A trebuit să dau trei straturi, dar apoi i-am spus: „Nu-ți face griji, Ciobi dragule. Din fericire, organul sexual cel mai important e creierul și cu el poți să-ți închipui că sunt înaltă și slabă ca o țevă.“

Și el m-a tras în țevă. Fie-mi iertată atâta plăcere trupească.

Dar nu s-a terminat aici. Când m-am plâns că nu mi-i prezentase încă pe prietenii lui, mi-a răspuns, dând o lovitură de umăr vasului și făcându-l să cadă pe parchet, că nu se simțea în stare să se arate în lume cu o femeie care are copil. Am amestecat lipici și lacrimi, dar am pus la loc vasul și i-am spus că poate prima dată aș putea să o las pe Petula cu o bonă. Pe urmă, cu timpul, când prietenii lui m-ar fi acceptat, le-am fi spus despre fetiță. Lipiciul a ținut un timp, dar lacrimile produsese o reacție chimică urâtă cu ceilalți compuși și nu ieșise un lipici din cel mai bun. Un fragment de vas a cedat, s-a desprins, iar eu l-am lăsat așa. Oricum, și un vas știrbit poate fi frumos, nu-i așa?

Când, în sfârșit, m-a scos în oraș cu prietenii lui, m-a prezentat drept *amica* lui, Benedetta. Amică, pe dracu'! O altă bucată de vas s-a desprins, am ascuns-o sub masă. Câțiva tipi, fără să înțeleagă situația, au început să-mi facă curte într-un mod vădit și puțin cam insistent. Ciobi, fantele, nu a zis nimic și i-a lăsat să o facă. Unul chiar m-a urmat în baie. Eu, de teamă că sparg vasul, nu i-am spus

Libris
Rețineri pentru bibliotecari și cărți

că eram iubita lui Ciobi-Ciob. Am tăcut și am refuzat avansul cu un surâs pe post de scuză. O proastă.

Pe urmă am sunat-o pe bonă, i-am spus că vin, nu am salutat pe nimeni și m-am întors acasă. Am luat lipici, vas și lacrimi și am aruncat nebunește totul de-a valma în gheana de la bloc. Fie-mi iertată lipsa de sortare a deșeurilor.

Știu, știu, nu ar trebui să dau sfaturi, pentru că bărbații nu înțeleg nimic din lucrurile femeiești. Însă un secol de frecventare a femeilor – doar mental, luați bine aminte – m-a făcut să fiu o făptură asexuată, un înger al blocului, un eunuc de etaj, ce mai.

Se spune că bărbații iubesc să-și îngroape emoțiile și că femeile adoră să le dezgroape pe ale lor, săpând adânc de tot. Eu nici nu îngrop, nici nu dezgrop. Mă limitez să urc, să cobor și să plec urechea. Iar din când în când să reacționez, în limitele fizice și deontologice ale unui ascensor.

Gândirea mea nu este nici masculină, nici feminină, e doar rodul a o sută de ani de ascultare, în care poveștile celorlalți m-au învățat mult, foarte mult, despre iubire. Gândirea mea e neutră. De fapt, și în gramatici cuvântul „ascensor“ este un substantiv neutru.

Dar acum o simt pe Benedetta noastră: este undeva acolo și, în timp ce încuviințează ușor din cap, în realitate nu a ascultat nimic din toată discuția asta, ci freamătă numai ca să știe cum să se poarte cu Ciobi al ei.

Știți, îmi pare nespun de rău să contrazic acest incipit al domnișoarei, dar sunt nevoit să-i dezvălui că iubirea *nu* este ca un vas prețios.

Vasul acela prețios e înainte de toate ea însăși.